

עמ"ת 20843/08/23 - עלא צואפטה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 20843-08-23 צואפטה (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
העורר	עלא צואפטה (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט קמא (כב' השופט זיו אריאלי) מיום 8.8.23 ולפיה נעצר העורר עד תום ההליכים.

כנגד העורר הוגש ביום 25.7.23 כתב אישום ולפיו, על פי הנטען, הוא ביצע בקטינה כבת 17 מעשים מגונים. על פי המתואר בכתב האישום, העורר שהוא תושב השטחים ובעל היתר עבודה במדינת ישראל (עובד אצל קבלן שיפוצים), נכנס ביום 19.7.23 לבניין דירות בחיפה שם עבד אותה עת באטת מהדירות. לבניין נכנסה אותה עת גם המתלוננת המתגוררת שם. כשהשניים עלו יחד במעלית, אמר לה העורר תחילה כי היא בחורה יפה; בהמשך התקרב אליה וניסה לנשק אותה על פיה כנגד רצונה, אך היא דחפה אותו; וכשנעצרה המעלית התקרב אליה שוב ונישק אותה בלחיה הימנית כנגד רצונה, אמר לה "סליחה" ויצא מהמעלית.

לא היתה מחלוקת בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה שיש בכוחן להביא להרשעת העורר במיוחס לו. אוסיף, כי עיון בתיק החקירה העלה אכן כי תנאי זה מתקיים - לא היתה מחלוקת כי העורר והמתלוננת אכן עלו יחד במעלית (העורר אישר זאת; והדברים עולים מתיעוד מצלמות האבטחה של הבניין שמוקמו בכניסה לשם), אך העורר הוסיף וטען כי כל שאמר למתלוננת הוא שהבוסם שלה "יפה", וכוונתו היתה להחמיא רק לה באופן תמים. העורר הכחיש כי ניסה לנשק את המתלוננת או כי נישק אותה. ואולם, גרסתו זו עומדת בסתירה, ולו לכאורית בשלב זה, לתיאור הדברים שהובא על ידה ולפיו: **".. ואז הוא אמר לי בעברית את בחורה יפה. אמרתי לו "תודה" וחזרתי להסתכל בטלפון שלי, ואז הגענו לקומה 4, ואז במקום שהוא יצא מהמעלית הוא התקרב אלי, אני נרתעתי והלכתי אחורנית לפינה של המעלית והוא נצמד אלי עם הפנים שלו לפנים שלי. אני חושבת שהוא שם את ידו עלי וניסה לנשק אותי בפה, אמרתי לו "לא" ודחפתי אותו ממני, הוא התנגד לדחיפה שלי ואני המשכתי לדחוף עד שהוא התרחק טיפה אחורנית, ואז הוא אמר לי בעברית "מה, למה לא?", אני לא עניתי על זה, ואז הוא שוב התקרב אלי ונישק אותי בלחי ימין שלי, ועכשיו אני זוכרת שדלת המעלית היתה פתוחה והוא התרחק ממני ואמר "סליחה, סליחה" ויצא מהמעלית.."** (הודעת המתלוננת מיום 20.7.23, סימני הפיסוק אינם במקור). גרסת המתלוננת מחוזקת בגרסת אמה שראתה אותה מיד לאחר מכן, תיארה את מצבה הנפשי וכן את הדברים שאמרה לה ביתה-המתלוננת אודות שארע לה. אוסיף, כי המתלוננת עומתה עם גרסת העורר שהובאה לעיל ודחתה אותה.

המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה האם ניתן להורות על שחרור העורר בתנאים אם לאו. באת כוח העורר הציעה כי העורר ישוחרר לביתו בשטחים, בתנאי שחרור בערובה שיכללו הפקדת כספים וכן התחייבות שלו ושל אזרחי ישראל (מעבידו ואדם נוסף), שישמשו להבטחת התייצבותו להליך המשפטי. נטען כי מדובר באדם שאינו צעיר - כבן 37, נעדר עבר פלילי, העובד בהיתר מזה זמן בארץ, ושמעבידו ואדם נוסף מוכנים לערוב לו. מנגד, המשיבה טענה כי בשים לב לטיב מעשיו ולהיותו תושב שטחים, אין מנוס אלא לעצרו עד תום ההליכים.

בית המשפט קמא ביכר את עמדת המשיבה, בהפנתו לשתי עילות שצירופן האחת לשניה מוליך למסקנה שאין מנוס אלא לעצור את העורר - האחת, מסוכנות העורר אשר ביצע עבירת מין. צוין כי אכן מדובר ברף חומרה שאינו ברמה הגבוהה, אך מנגד מעשי העורר מעידים על היעדר עכבות וכוונו כנגד קטינה שהיתה קורבן אקראי - נתון המעצים את המסוכנות; והשניה, החשש שמא העורר ימלט מאימת הדין, בכך שלא יגיע לדיונים, ומשום מגוריו ברשות לא יהיה ניתן לאתרו ולהביאו לדין. נקבע כי "**השילוב של המסוכנות הניכרת לחשש הממשי מפני הימלטות מן הדין מטה את הכף לטובת המסקנה, כי עילות המעצר אינן ניתנות לאיזון או הפנה בדרך של חלופת מעצר**".

במסגרת הערר חזרו הצדדים על טענותיהם לעיל (מוכנות מעסיקו של העורר לערוב לו עלתה רק בדיון לפניי).

לאחר שבחנתי כאמור את תיק החקירה וכן שקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי אין מקום לקבל את הערר. אכן, ולא היתה מחלוקת של ממש בנדון, כי לו היה מדובר בתושב ישראל אזי יש להניח כי ניתן היה, בשים לב לכלל נסיבות העניין, לשחררו בתנאים כאלה או אחרים. ואולם, וזה הדבר החשוב, במקרה של אזרח ישראל העילה העיקרית, והיחידה למעשה, היתה מסוכנותו ואת זו היה ניתן להפחית לרמה סבירה בפיקוח כזה או אחר שהיה נותן ביטחון יחסי מפני חזרתיות המעשים. כמו כן, ייתכן והיה ניתן לשקול במקרה של נאשם תושב ישראל היעזרות בגורמי מקצוע כגון שירות המבחן לבחינת טיב הפיקוח, או אפשרות שילוב בפיקוח מעצרים שהיה אף הוא מפחית מסוכנות. לא זו אף זו - וזה העיקר - בענייננו הפנה בית המשפט קמא, ובצדק, לעילה הנוספת המתקיימת והיא החשש מפני הימלטות מן הדין; ובמילים אחרות, שחרור העורר נותן בידו, ובידו בלבד, את ההחלטה האם להתייצב להליך המשפטי אם לאו. הפקדת כספים אינה נותנת לטעמי מענה הולם בענייננו, שכן כנגד הפקדת הכספים ישם העורר לנגד עיניו, מטבע הדברים, את העונש הצפוי לו באם יורשע, וכן ישקול יש להניח את התוצאה המסתברת של ההליך, והיא ביטול אישור השהייה שלו בארץ. אישור זה יחודש, אם וכאשר, רק אם יזוכה. לכן, הגם שאין מניעה עקרונית להורות על שחרור תושב שטחים, איני סבור כי בנסיבות העניין יש לעשות כן (והשווה בנדון, בשינויים המחויבים, עם האמור בבש"פ 7055/09 אבו עיד נ' מדינת ישראל (21.9.09)). מעבר לנדרש אעיר, כי שחרור העורר בתנאים שהוצעו אף לא יתן מענה מניח את הדעת למצב בו יחליט העורר לשוב להיכנס בארץ, ללא אישור ולו לצרכי עבודה וללא אישור, וזאת בהקשר למסוכנות הנשקפת ממנו. במילים אחרות, שקלול כלל הגורמים לעיל הוביל אותי למסקנה שאין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא ומשכך אני מורה על דחיית הערר.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים;

המשיבה תקבל את תיק החקירה שהועמד לעיוני במזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ו אב תשפ"ג, 13 אוגוסט 2023, בהעדר
הצדדים.